

Temps, sempre el maleït temps. Mirà el rellotge, sense perdre el ritme de les seves passes fermes, airoses. Havia preparat una bona defensa - o això pensava- i com a cada nou judici, no deixaria que res ni ningú s'hi fiqués pel mig.

Hereu d'una tradició familiar feixuga, que en moltes ocasions se li havia fet difícil continuar i que només els anys li havien ensenyat a teixir una cuirassa sense escrúpols.

Avui anava un xic més nerviós que habitualment; la declaració d'una nova testimoni de la qual no en sabia res, el martiritzava.

Va arribar a la porta del jutjat. Un cotxe s'aturà just al davant, es va obrir la porta i en un instant tot va posar-se cap per avall; podria reconèixer aquell tatuatge entre un milió: el peix que es mossega la cua.

Una suor freda el va envair recordant aquella tarda: un passeig per la platja, les rialles, la sang, el seu cos fred, silenci.

VANESSA JORDÁN JIMÉNEZ.